

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Davida Hipšra a soudců Milana Podhrázkého a Jiřiny Chmelové v právní věci žalobce: **B. S.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 3. 2025, č. j. 18 A 4/2025-33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobce je státním příslušníkem Ukrajiny. Ačkoliv mu byla udělena dočasná ochrana v Rumunsku, pro účely přicestování do České republiky, kde žije jeho matka, se jí na zastupitelském úřadě Rumunska v Praze dne 8. 1. 2025 vzdal a dne 17. 1. 2025 požádal o poskytnutí dočasné ochrany v České republice. Žalovaný označil jeho žádost téhož dne za nepřijatelnou právě z důvodu, že už mu dočasnou ochranu poskytl jiný členský stát EU [s odvoláním na § 5 odst. 1 písm. d) zákona č. 65/2022 Sb., o některých opatřeních v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „Lex Ukrajina“)].

II.

[2] Žalobce podal k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“) žalobu na ochranu před nezákonným zásahem žalovaného spočívajícím v tom, že mu vrátil žádost o dočasnou ochranu pro nepřijatelnost. Městský soud jeho žalobě vyhověl rozsudkem

ze dne 6. 3. 2025, č. j. 18 A 4/2025-33, a výrokem I. deklaroval, že uvedený zásah žalovaného byl nezákonný. Výrokem II. pak žalovanému zakázal pokračovat v porušování práv žalobce a přikázal mu obnovit stav před zásahem, tedy žádost žalobce přijmout a věcně se jí zabývat.

[3] Městský soud konstatoval, že v projednávané věci nemůže být pochyb o tom, že se v Rumunsku žádné řízení o žádosti žalobce již nevede, dočasná ochrana mu byla již dříve udělena. Skutečnost, že žalobce dočasnou ochranu získal, pak není rozhodující, podstatné je, zda jí stále disponuje. V tom se přitom účastníci neshodnou. Žalobce tvrdí, že se dočasné ochrany v Rumunsku ještě před podáním žádosti vzdal a dovozuje, že ji pozbyl. Žalovaný se naopak odvolává na záznam v Platformě pro výměnu informací o držitelích dočasné ochrany mezi členskými státy – *Temporary Protection Platform* (dále jen „TPP“), podle něhož dočasná ochrana žalobce stále požívá. O úmyslu žalobce získat dočasnou ochranu v Rumunsku, a především o jejím dalším trvání tak podle městského soudu existují významné pochybnosti. Přinejmenším o vzdání se práva na dočasnou ochranu přitom musel žalovaný vědět již v době podání (a vrácení) žádosti, byl-li doklad o této skutečnosti se žádostí předložen. Za této situace podle městského soudu nebylo možné už jen proto žádost bez dalšího označit za nepřijatelnou. Žalovaný tento závěr nemohl učinit bez toho aniž se trváním dočasné ochrany v Rumunsku blíže zabýval. Nezjistil tak skutkový stav věci v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Evidence TPP ve spojení s žádostí a jejími přílohami v tomto ohledu neposkytovaly dostatečný podklad pro závěr, že žalobce je v Rumunsku stále poživitelem dočasné ochrany. Měl-li žalovaný za to, že právě v trvání dočasné ochrany spočívá důvod, pro nějž nelze žalobci vyhovět, byl povinen žádost přijmout a posléze vše náležitě vyhodnotit v rámci věcného posouzení. V rámci něj se především mohl obrátit na rumunské úřady se žádostí o ověření trvání dočasné ochrany, analyzovat rumunskou úpravu dočasné ochrany (zda a jaké účinky spojuje se vzdáním se dočasné ochrany) atp. Vrácení žádosti žalobci tzv. „od stolu“ jako nepřijatelné tak bylo v rozporu se zákonem bez ohledu na to, zda ustanovení § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina z pohledu unijního práva ob stojí.

III.

[4] Proti tomuto rozsudku podal žalovaný (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[5] Stěžovatel má za to, že napadený rozsudek se opírá především o závěry Nejvyššího správního soudu uvedené v rozsudku ze dne 31. 10. 2024, č. j. 10 Azs 151/2024-28, když dovozuje, že v důsledku vzdání se dočasné ochrany již žalobce dočasnou ochranu v Rumunsku nepožívá. Podle názoru stěžovatele však nedávný rozsudek Soudního dvora EU ze dne 27. 2. 2025, *Krasiliva*, C-753/23, tyto závěry poněkud relativizuje. Soudní dvůr EU podle něj shledal v citovaném rozsudku jako neslučitelnou s právem EU pouze úpravu nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 1 písm. c) Lex Ukrajina, tedy z důvodu, že již žádost byla dříve podána v jiném členském státě, avšak nebylo o ní dosud rozhodnuto. Tento závěr však podle stěžovatele nelze vztáhnout na případy, na které dopadá § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina, tedy kdy již byla dočasná ochrana poskytnuta v jiném členském státě. Poukazuje přitom na bod 30 odůvodnění uvedeného rozsudku, v němž Soudní dvůr EU konstatoval, že členský stát má při posuzování žádosti

pokračování

zkoumat, zda žadateli již nebyla poskytnuta dočasná ochrana jiným členským státem. Ačkoli Soudní dvůr EU již nevysvětlil, jak má členský stát v tomto případě postupovat, podle stěžovatele je zřejmé, že v takovém případě není žádost důvodná a nelze pobytové oprávnění vydat. Je tomu tak proto, že v tomto případě již žadateli jiný členský stát pobytové oprávnění vydal. Podle stěžovatele Soudní dvůr EU v bodě 32 odůvodnění rozsudku *Krasiliva* uznal iniciační právo žadatele vybrat si první členský stát, kde o dočasnou ochranu požádá. Nijak však nedovodil následné právo tuto volbu změnit.

[6] Stěžovatel dále uvedl, že z žádného ustanovení směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. 7. 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími (dále jen „směrnice o dočasné ochraně“), neplyne právo držitele dočasné ochrany na přesun do jiného členského státu. Naopak celá řada ustanovení této směrnice svědčí o tom, že uvedené právo držitelé nemají (konkrétně čl. 15 a čl. 26 směrnice, které upravují postup při přesunu bydliště do jiného členského státu, jakož i čl. 11 směrnice zavádějící režim navrácení neoprávněně pobývajících držitelů do hostitelského státu). V opačném případě by totiž tato ustanovení vůbec nemusela existovat – pokud by držitel dočasné ochrany měl právo získat opětovně pobytové oprávnění ve státě svého výběru, postačoval by pouze čl. 8 směrnice o dočasné ochraně. Dohoda členských států o vyloučení čl. 11 přitom podle stěžovatele znamená toliko to, že si mezi sebou nebudou neoprávněně pobývajících držitelé dočasné ochrany předávat; ne však již to, že by držitelé dočasné ochrany měli právo na přenesení pobytového oprávnění do jiné členské země. To podle stěžovatele potvrzuje rovněž Soudní dvůr EU, který v citovaném rozsudku vyhodnotil čl. 11 směrnice jako irelevantní. České republice tak z unijního práva neplyne povinnost udělovat povolení k pobytu osobám, které již předtím získaly pobytové oprávnění z titulu dočasné ochrany v jiném členském státě.

[7] Stěžovatel má za to, že právo na získání povolení k pobytu nepřísluší i v případě, že cizinec, kterému bylo oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany uděleno v jiném členském státě, již držitelem tohoto oprávnění k pobytu není, protože se jej vzdal nebo si třeba jen neprodloužil jeho platnost. Stěžejní je, že mu bylo jedním z členských států toto povolení k pobytu vydáno. Jestliže totiž ze směrnice o dočasné ochraně neplyne právo na získání dočasné ochrany v jiném členském státě, než za podmínek uvedených v čl. 15 nebo čl. 26 této směrnice, pak je logické, že toto právo cizinci nemůže svědčit ani poté, co se oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě vzdal nebo si jeho platnost neprodloužil.

[8] Podle stěžovatele směrnice o dočasné ochraně připouští opakované získávání povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany pouze v členském státě, který je již cizinci jednou vydal. Pokud se tedy cizinec povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jednom členském státě vzdal, případně jeho platnost skončila, je oprávněn o jeho vydání znovu požádat pouze v členském státě, který mu jej předtím vydal. Uvedené podle stěžovatele vyplývá z čl. 21 odst. 2 směrnice o dočasné ochraně a současně z toho, že tato směrnice nepočítá s druhotným pohybem osob, jimž svědčí právo dočasné ochrany, než pouze v případech, na něž dopadá čl. 15 nebo 26. Proto § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina by měl být vykládán v souladu s jeho jazykovým zněním, tedy tak, že jeho smyslem je zabránit cizincům, kteří jsou nebo již jednou byli držiteli povolení k pobytu

za účelem dočasné ochrany v jednom členském státě, aby toto pobytové oprávnění získali znovu na území České republiky. Tento jazykový výklad odpovídá podle názoru stěžovatele i smyslu a účelu úpravy unijní. I kdyby žalobce skutečně pozbyl oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany v Rumunsku tím, že požádal o vzdání se práv souvisejících s dočasnou ochranou u Velvyslanectví Rumunska v Praze, byl by stále naplněn důvod uvedený v § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina. Stěžovatel v této souvislosti rovněž poukázal na skutečnost, že podle aktuálních údajů uvedených v TPP je žalobce stále držitelem oprávnění k pobytu za účelem dočasné ochrany v Rumunsku. Podle stěžovatele však není důležitý aktuální stav, ale ta skutečnost, že žalobce oprávnění k pobytu z titulu dočasné ochrany v Rumunsku získal.

[9] Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[10] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

IV.

[11] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnosti v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] Nejvyšší správní soud předesílá, že právně a skutkově obdobnou situaci, tedy situaci, kdy žadatel požádá o udělení dočasné ochrany v jiném členském státě, ta je mu udělena, žadatel se ochrany vzdá a požádá o její udělení v České republice, ale žádost je shledána jako nepřijatelná, se zabýval již v řadě svých rozhodnutí (viz rozsudky ze dne 25. 4. 2025, č. j. 5 Azs 21/2025-31, ze dne 24. 4. 2025, č. j. 9 Azs 70/2024-37, ze dne 24. 4. 2025, č. j. 9 Azs 227/2024-31, ze dne 10. 4. 2025, č. j. 1 Azs 167/2024-48, či ze dne 9. 4. 2025, č. j. 9 Azs 21/2025-16). Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od závěrů, které jsou napříč jeho senáty jednotné, odchýlit.

[14] Na úvod Nejvyšší správní soud připomíná, že Soudní dvůr EU vydal stěžovatelem shora odkazovaný rozsudek *Krasiliva*, jímž odpověděl na předběžné otázky položené zdejším soudem takto:

1. Článek 8 odst. 1 směrnice Rady 2001/55/ES ze dne 20. července 2001 o minimálních normách pro poskytování dočasné ochrany v případě hromadného přílivu vysídlených osob a o opatřeních k zajištění rovnováhy mezi členskými státy při vynakládání úsilí v souvislosti s přijetím těchto osob a s následky z toho plynoucími musí být vykládán v tom smyslu, že brání vnitrostátní úpravě, podle níž se osobě požívající dočasné ochrany uvedené v prováděcím rozhodnutí Rady (EU) 2022/382 ze dne 4. března 2022, kterým se stanoví, že nastal případ hromadného přílivu vysídlených osob z Ukrajiny ve smyslu článku 5 směrnice 2001/55/ES a kterým se zavádí jejich dočasná ochrana, neudělí povolení k pobytu, pokud již tato osoba požádala o takové povolení v jiném členském státě, ale dosud jej nezískala.

pokračování

2. Článek 8 odst. 1 směrnice 2001/55 ve spojení s článkem 47 Listiny základních práv Evropské unie musí být vykládán v tom smyslu, že osoba požívající dočasné ochrany podle této směrnice má právo na účinný prostředek nápravy před soudem proti rozhodnutí, kterým se žádost o udělení povolení k pobytu ve smyslu tohoto článku 8 odmítá jako nepřijatelná.

[15] Ze závěrů rozsudku *Krasiliva* je evidentní, že výluka soudního přezkumu v případě vrácení nepřijatelné žádosti o dočasnou ochranu podle § 5 odst. 2 Lex Ukrajina neobstojí. Tato výluka je v rozporu s primárním unijním právem (čl. 47 Listiny základních práv a svobod EU), jak v odpovědi na druhou předběžnou otázku odpověděl Soudní dvůr EU. Ten potvrdil, že právo na získání povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany je (pro oprávněné vysídlené osoby) právem zaručeným unijním právním řádem. Každá osoba, které se tohoto práva domáhá, tedy musí mít právo na účinný prostředek nápravy před soudem. Městský soud tudíž postupoval správně, pokud uvedené ustanovení Lex Ukrajina v posuzované věci neaplikoval a žalobu neodmítl, ale naopak ji podrobil věcnému přezkumu. V něm dospěl k závěru, že žaloba je důvodná, a Nejvyšší správní soud s tímto závěrem souhlasí.

[16] Podstatou věci je otázka, zda je v rozporu s unijním právem institut nepřijatelnosti žádosti o dočasnou ochranu aplikovaný s poukazem na § 5 odst. 1 písm. c) a d) Lex Ukrajina, který stanoví následující: „Žádost o udělení dočasné ochrany je nepřijatelná, jestliže

- c) je podána cizincem, který o dočasnou nebo mezinárodní ochranu požádal v jiném členském státě Evropské unie,
- d) je podána cizincem, kterému byla udělena dočasná nebo mezinárodní ochrana v jiném členském státě Evropské unie“ (pozn. důraz přidán NSS).

[17] O tom, že žalobce požádal o dočasnou ochranu v jiném členském státě Evropské unie, a sice v Rumunsku, není sporu, stejně jako o tom, že se zde dočasné ochrany, resp. povolení k pobytu z tohoto titulu vzdal – obrátil se v tomto ohledu na zastupitelský úřad Rumunska v Praze podobně, jako tomu bylo ve věci, o které Nejvyšší správní soud rozhodl rozsudkem ze dne 31. 10. 2024, č. j. 10 Azs 151/2024-28. Ostatně i městský soud poukázal na zmíněný rozsudek č. j. 10 Azs 151/2024-28, v němž Nejvyšší správní soud výslovně uvedl, že „za snahu o zneužití určitě nelze považovat jen to, že cizinec postupně požádá o dočasnou ochranu v různých členských státech“ (srov. bod [33]).

[18] Závěry citovaného rozsudku nepřímou potvrdil též Soudní dvůr EU v rozsudku *Krasiliva*, jak vysvětlil Nejvyšší správní soud v navazujícím rozsudku ze dne 1. 4. 2025, č. j. 5 Azs 273/2023-27, v němž se závěry rozsudku *Krasiliva* velmi pečlivě zabýval; v podrobnostech lze odkázat na celé odůvodnění rozsudku, v němž zdejší soud mj. připomněl, že základním východiskem, z něhož Soudní dvůr EU dovodil, že nelze žádost vrátit jako nepřijatelnou v situaci, kdy již byla obdobná žádost podána v jiném členském státě, bylo to, že dočasná ochrana byla udělena už prováděcím rozhodnutím Rady (EU) 2022/382. Tím byly členským státům EU uloženy povinnosti ve vztahu k osobám požívajícím dočasné ochrany podle kapitoly III směrnice o dočasné ochraně, zejména povinnost zajistit jim povolení k pobytu.

[19] V této souvislosti Nejvyšší správní soud v odůvodnění rozsudku č. j. 5 Azs 273/2023-27 dále konstatoval, že „čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně nelze

ve světle rozsudku Soudního dvora Krasiliva vykládat jinak, než že členský stát je povinen udělit povolení k pobytu každé vysídlené osobě požívající dočasné ochrany, která v danou chvíli nedisponuje povolením k pobytu v jiném členském státě. Pokud totiž Soudní dvůr považuje existenci dočasné ochrany a s ní související nárok na bytové oprávnění za natolik zásadní, že ani běžící řízení o žádosti o povolení k pobytu v jiném členském státě (které jistě k udělení povolení k pobytu v jiném členském státě vést může) nepředstavuje dostatečný důvod pro vrácení žádosti jako nepřijatelné, tím spíše nelze povolení k pobytu (a dokonce samotné věcné posouzení žádosti) odeprít osobě požívající dočasné ochrany v situaci, kdy této osobě žádné jiné povolení k pobytu aktuálně (v době posuzování její žádosti správním orgánem) nesvědčí, byť jí bylo v minulosti v jiném členském státě uděleno. Není přitom relevantní, zda dřívější povolení k pobytu zaniklo z důvodu plynutí času nebo jiného důvodu stanoveného vnitrostátním právem daného členského státu (např. proto, že se ho držitel vzdal) či bylo z určitého důvodu v tomto státě zrušeno. Podstatné je, že daná vysídlená osoba splňující podmínky prováděcího rozhodnutí Rady (a tedy požívající dočasné ochrany), která má na celé období trvání ochrany nárok na zajištění povolení k pobytu, aktuálně žádným takovým povolením nedisponuje“ (bod [25]).

[20] Právě citovaná pasáž je podstatná pro posouzení případu žalobce, jenž k žádosti o poskytnutí dočasné ochrany připojil potvrzení zastupitelského úřadu Rumunska v Praze ze dne 8. 1. 2025, že se vzdal práv, které mu náležely jako osobě s dočasnou ochranou udělenou Rumunskem, a že se rovněž vzdal práva pobytu garantovaného držitelům dočasné ochrany. Přesto mu stěžovatel žádost ze dne 17. 1. 2025 vrátil jako nepřijatelnou, protože prostřednictvím platformy pro výměnu informací TPP zjistil, že žalobce byl dne 17. 10. 2024 jako držitel dočasné ochrany registrován v Rumunsku.

[21] K tomu Nejvyšší správní soud opět ve shodě se závěry svého rozsudku č. j. 5 Azs 273/2023-27 (srov. zejm. bod [43]) připomíná, že správní orgány ani soudy nemohou vycházet pouze z údajů obsažených v informačním systému členských států TPP. Tento systém představuje pouhou pomůcku, kterou správní orgány členských států využívají k evidenci držitelů povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany. Na rozdíl od veřejných rejstříků (viz zákon č. 304/2013 Sb., o veřejných rejstřících právnických a fyzických osob a o evidenci svěrenských fondů) však na něj nelze vztahovat princip materiální publicity.

[22] Žadatel tedy musí mít možnost se již před správním orgánem k tomu, že je veden v daném systému jakožto držitel povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany v jiném členském státě, vyjádřit a případně zpochybnit, že takovým povolením skutečně disponuje. Tak tomu ovšem v případě žalobce nebylo, neboť jeho žádost mu byla bez dalšího vrácena jako nepřijatelná podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina, což nelze akceptovat.

[23] I když Soudní dvůr EU nevyloučil odeprání udělení pobytu za účelem dočasné ochrany z důvodu existence téhož oprávnění v jiném členské státě EU, z jeho výkladu čl. 8 odst. 1 směrnice o dočasné ochraně vyplývá, že k tomuto účelu nelze použít procesní institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina. Naopak, i v případě, že správní orgán zjistí při podání žádosti o povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany, že žadatel je registrován v systému TPP jako držitel bytového oprávnění v jiném členském státě, je povinen takovou žádost přijmout, vést o ní řádné správní řízení, v jeho rámci poučit žadatele o jeho právech a v návaznosti na jeho případná tvrzení, důkazní návrhy či jiné procesní kroky ověřit, zda povolení k pobytu za účelem dočasné ochrany

pokračování

bylo jiným členským státem skutečně uděleno a zda dosud, ke dni rozhodování správního orgánu, trvá. Právě to je sporné v případě žalobce, jehož žádost o dočasnou ochranu nebylo možno vrátit jako nepřijatelnou podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina.

[24] To ostatně potvrzuje i další navazující judikatura – viz rozsudky prvního senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 4. 2025, č. j. 1 Azs 174/2024-42, a č. j. 1 Azs 336/2024-42, v nichž jsou pro přehlednost shrnuty některé modelové situace, které mohou v praxi nastat, takto:

- Žádost o dočasnou ochranu v České republice bude podána poté, co osoba *již v minulosti obdržela* pobytové oprávnění v jiném členském státě, avšak tímto oprávněním k okamžiku podání žádosti prokazatelně *již nedisponuje* (např. z důvodu, že bylo na žádost žadatele zrušeno). V takovém případě nelze uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina pro jeho neslučitelnost s unijním právem. Žádost bude nutné věcně projednat a v případě splnění podmínek pobytové oprávnění vydat.
- Žádost o dočasnou ochranu v České republice bude podána poté, co osoba *obdržela pobytové oprávnění v jiném členském státě* a toto pobytové oprávnění *je stále platné a trvá*. Ani v takovém případě nelze uplatnit institut nepřijatelnosti žádosti podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina, ale žádost bude nutno věcně projednat. V rámci projednání stěžovatel žadatele poučí o nemožnosti čerpání práv plynoucích z dočasné ochrany ve více členských státech současně. Pokud bude žadatel na své žádosti dále trvat s tím, že chce tato práva nově čerpat výlučně v ČR, stěžovatel ověří, zda vydáním povolení k pobytu na území ČR dojde podle práva dotčeného hostitelského státu automaticky k zániku předchozího pobytového oprávnění. V případě kladného zjištění stěžovatel vydá držiteli dočasné ochrany oprávnění k pobytu. Naopak v případě negativního zjištění, resp. pokud se nepodaří relevantní právní úpravu v hostitelském členském státě vůbec zjistit, vyzve stěžovatel žadatele, aby sám v přiměřené lhůtě učinil kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě. K tomu mu poskytne součinnost.
 - a. Jestliže žadatel učiní kroky k ukončení pobytového oprávnění v jiném členském státě a tuto skutečnost ve stanovené lhůtě doloží (například kopií aktu učiněného vůči orgánům původního hostitelského státu), stěžovatel žádosti vyhověl a vydá oprávnění k pobytu.
 - b. Stěžovatel žádosti vyhověl a vydá oprávnění k pobytu rovněž v situaci, kdy žadatel stěžovateli doloží, že učinil nezbytné kroky k ukončení pobytového oprávnění v hostitelském členském státě, avšak k jeho zániku dosud nedošlo z důvodu nečinnosti na straně orgánů tohoto členského státu. O této skutečnosti stěžovatel sám uvědomí orgány původního hostitelského státu a nezbytné údaje vloží do informačního systému.

[25] S ohledem na výše uvedené je jasné, že vrácení žádosti žalobce jako nepřijatelné podle § 5 odst. 1 písm. d) Lex Ukrajina nemůže obstát a městský soud nepochybil, pokud podané žalobě vyhověl a přikázal stěžovateli, aby nepokračoval v zásahu a obnovil stav před vrácením žádosti žalobce – ten totiž jako držitel dočasné ochrany podle prováděcího rozhodnutí Rady má právo přemístit se v průběhu jejího trvání do jiného členského státu EU, přičemž předpokladem pro vydání pobytového oprávnění v tomto členském státě (České republice) je ukončení pobytového oprávnění vydaného v původním hostitelském

členském státě (Rumunsku); srov. blíže odůvodnění obou zmíněných rozsudků NSS č. j. 1 Azs 174/2024-42 a č. j. 1 Azs 336/2024-42, zvláště bod [78] a v něm právě výše uvedené situace ad a. a b., kdy cizinec doloží, že učinil kroky směřující k ukončení pobytového oprávnění v původním hostitelském státě.

[26] Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[27] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti náklady nevznikly.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. května 2025

David Hipšr
předseda senátu